

Pokojný silvestrovský večer

Po prvýkrát v našom spoločnom živote sme sa s manželom rozhodli prežiť pokojný silvestrovský večer, len tak, my dvaja. Odriekli sme pozvania, vzdali sa našich obľúbených miest, výletu loďou do neznáma či večera na Bahamských ostrovoch, aj fantastického večera v Las Vegas.

V duchu som sa tešila, ako si v pokoji po večeriame, zasadneme k televíznemu programu, pri ktorom sa manželovi celkom isto podarí aj zadriemať, ale o polnoci otvoríme šampanské, pripijeme si a potom hajde spať. Na Nový rok nebudeme vospávať ako zvyčajne, nebude nás bolieť hlava

ako zvyčajne a nebudeme lamentovať ako zvyčajne, že sme to s pitím trochu prehnali a v kasíne priveľa prehrali. Slovom, konečne budeme mať zmenu. Iný, nový Silvester. A zmena je život!

Deň ako-tak prebehol. Volali sme do Európy priateľom, tam už bola polnoc a navzájom si gratulovali. Len čo sa priblížil podvečer, začalo sa mi doma zdať akosi otupno. Inokedy by som sa bola zvrátila pred zrkadlom, manželovi viazala motýlika a bola v očakávaní večera. Ale dnes nás čakal dlhý večer a ten nás môže ľahko zväbiť do postele.

- Tatko, čo keby sme skočili aspoň do kina?- obrátila som sa na manžela s otázkou.
- Pozrieme si nejaký pokojný film, potom ten večer nebude až taký jednotvárný a dlhý.

Good idea, dosť nadšene s mojím návrhom súhlasil a sám poznamenal, že vraj počul slušnú kritiku na film Cold Mountain, Chladné pohorie. Má to byť čosi o romantickej láske a navrhujú ho aj na Oscara. Výborne teda. Navečerali sme sa, sadli do auta a hybáj do kina. Všetko vyzeralo fajn. Národa tam veľa nebolo, a vo vychladenej sále miesta habadej, nuž sme si nohy vložili na operadlo sedadiel pred nami a pohodlne sme sa usalašili.

Ešte donedávna mal môj muž v kine protivný zvyk, nahlas hundral a hneval sa na film i na mňa – čo som to vybrala za somarinu. Jedovalo ma to, a nielen mňa, ale aj tých, čo sedeli okolo nás. Preto som ho raz a navždy požiadala, aby sa toho zlozvyku vzdal. Dal si však podmienku. Prestane, ak ho ja viac nebudem nútiť chodiť na prechádzky. Niečo za niečo. V kine je odvtedy pokoj a ja na prechádzky chodím sama. Svetlá zhasli, prebehli ukážky z filmových noviniek a začalo Chladné pohorie. Hlavnú úlohu vo filme hrá Nicolle Kidmanová, ktorú nemáme ktovieako radi, ale to nám predsa nemôže pokaziť večer.

Začal film a začala vojna. A tá, Ježiši Kriste, nemala konca-kraja. A nie je vojna ako vojna. Toto bola strašná, hrôzostrašná vojna. Strely vystreľovali, granáty vybuchovali, padali vojaci, lietali hlavy, ruky, nohy, krv tiekla potokom. Takú vojnu som vo filme ešte nevidela. Chvíľami som si myslela, že

sa opakuje stále jedno a to isté. Vďaka modernej technike má dnes človek v kinosále pocit, že sa nachádza v strede diania. A tak sme sa sem-tam aj uhýbali, aby nás niektorá strela nezasiahla. Steny sa chveli, podlaha brnela a my, priznávam, sme sa triasli od strachu. Očakávaná romantika sa odohrala v úžasnej zime, v drastickej scéne s troškou horúceho sexu. Konečne vojna prestala, nastalo ticho, mŕtvych pochovali. Sedela som ako myš. Ani som nemukla. Panebože, ako by som sa bola rada ozvala a skríkla: Tatko, podme preč! Od napätia ma rozbolela hla-

va, ale bála som sa čokoľvek poznamenať. Úchytom som pozerala na manžela, či sa mu film páči, a neodvážila som sa porušiť ťažko vydobytú dohodu. Len čo sa na plátne ukázal *End*, vybehla som z kina a konečne som si nahlas uľavila:

– Bože, to bol ale „drasták“! Hlava mi ide puknúť.

– Čože?- zahrmel môj muž. – Nepáčilo sa ti to? Tak čo si sa neozvala? To som tam zbytočne trpel?! Dobre že som neprišiel o nervy!

Otrávení ako korytnačky sme bez slova sadli do auta a doma namiesto popíjania

šampanského sme vodou zapíjali pilulku proti boľeniu hlavy.

Nepozreli sme si ani televízny program a išli sme spať.

Takto teda dopadol náš pokojný Silvester.

Zato na Nový rok ráno sme výborné raňajky zapili šampanským a smiali sme sa, ako sme sa navzájom dobehli.

Pravda, manžel si neodpustil: – Vidíš, čo si to zase spískala!

Ale že film navrhol on sám, som sa podozrkneť neodvážila, aby som nenarušila pokoj prvého dňa roka.

Americké nechty

Na našej púti tvrdým kapitalizmom, keď sme predali našu prvú malú, ale prosperujúcu reštauráciu, rozhodli sme sa naše ťažko zarobené peniaze investovať do kúpy väčšieho objektu. Vybrali sme si utešené primorské mesto Fort Lauderdale, ktoré najmä v zimnom období prekvitá turistickým ruchom. Milovníci tepla opúšťajú severnejšie položené štáty a hrnú sa na juh. Kúpili sme teda budovu aj s obchodnými, už prenajatými miestnosťami: v jej centre sa nachádzala už dlhšie zatvorená reštaurácia s dostatočným počtom parkovacích miest.

Svoje predchádzajúce dobré meno sme vsadili na jednu kartu a poriadne sa zadlžili. Malý biznis - malé starosti. Veľký biznis - veľké starosti. A aké veľké!

Zatvorené miestnosti potrebovali kompletnú renováciu. Majstri, robotníci, môj muž a ja sme si vyhrnuli rukávy a dali sme sa do roboty. Veru nikto by nebol rozoznal robotníka od majiteľa či majiteľky budúcej reštaurácie, o ktorej sme snívali.

Dreli sme pochtivo, až tak, že od prachu a malty som si doničila vlasy, od dlaždičiek otlkla kolená a od murárskej roboty som si do krvi zodrala nechty.

Keď som sa uvidela v zrkadle, pripadala som si ako sezónna robotníčka. Otvorenie reštaurácie bolo pred dvermi, nuž čo robiť? Musím sa trochu zušľachtiť! Skočila som si na kozmetiku, zastavila sa u kaderničky, kúpila sexi svetrik a sukňu až po päty. Poobliekala som sa, vystrela svoj ubolený chrbát a spokojná som sa pozrela na moje upracované ruky.

Ježiši Kriste! - načisto som sa zhrozila. Moje ruky, a mali ste

vidieť moje nechty. Zodraté do krvi, popraskané do živého. Slovom hrôza. Pomohli by rukavičky. Myšlienku som však bleskovo zavrhol a hybaj do „Sveta nechtov“. Čítala som o ňom, v televízii videla reklamu, tam mi pomôžu.

– Zajtra máme slávnostné otvorenie našej novej reštaurácie. Pozvali sme významné osobnosti mesta, smotánku pobrežia Atlantického oceánu, zachráňte ma! - vyhrkla som jedným dychom a otrčila odborničke moje nechty.

To je maličkosť, - zasmiala sa kozmetička. - Máte šťastie. Tuto si pekne sadkajte a za hodinku dve sa budete cítiť ako kráľovná zo Sáby alebo prinajmenšom ako Elizabeth Taylorová.

Vydýchla som si a vložila sa do rúk Božích, vlastne do rúk odborničky. Dve hodiny čistila, pilovala, formovala, maľovala, lakovala, natierala, lepila...

Od zhonu posledných dní mi od únavy klesla hlava. Našťastie slečna moje ruky šikovne odtiahla, ináč sa hlava mohla k tým nechtom prilepiť.

To nič, to sa stáva, - usmiala sa. - Dámy pri modelovaní nechtov natoľko zrelaxujú, že si aj trochu zdriemnu, - a zahlásila: - Hotovo.

Roztvorím unavené oči a čo vidím? Nádheru. Nechty krásne dlhé, červené ako krv. Rozťahujem prsty a s úľubou ich obdivujem. Zázrak. Ozajstný zázrak!

Koľko platím? - vydýchla som. Povedala sumu. Trochu sa mi zakrútila hlava, neviem či z tej sumy, či ešte stále ma držal ten obdiv.

Ale chyba lávky. Nedarilo sa mi vybrať z kabelky peňaženku. Dlhé, nádherné krvavočervené nechty zavádzali.

Čo mám robiť? - pýtam sa. Pomôžem vám.

Vybrala mi z kabelky peňaženku, odčítala si sumu, a keďže tam ostalo zopár dolárov, nechala som jej ich ako prepitné. Patrilo sa to.

Pozitívne naladená som vyšla k autu. Horko-ťažko som vylovila kľúče, ale márnosť šedivá, nie a nie trafiť dierku zámky. Našťastie - z vedľajšieho auta mi úslužný elegán ponúkol pomoc.

Možno sa vám, mladá pani, zasekla zámka, - usmial sa. Dvere auta otvoril ľahko, podal mi kľúče a zaželal mi pekný deň. Obdarila som ho vďačným úsmevom a sadla som za volant.

Ale moje parádne nechty akoby natruc zase trucovali. Ťažko, ale predsa sa mi podarilo auto naštartovať. Do nitky spotená a trochu aj vynervovaná som sadla za volant a zaradila som sa za ostatné autá. Ruky som si položila na volant, aby som sa aspoň na moment pokochala v tej nádhere. Ibaže obdivovanie nechtov sa

nemá robiť za volantom, a najmä nie vo chvíli, keď nejaký hlupák pred vami nečakane zabrzdí. Vďaka Bohu, skočila som na brzdou a zastala som asi milimeter za ním. Možno som doňho aj trochu drkla, lebo vyskočil z auta a pýtal sa ma, či nepotrebujem okuliare. Napriek jeho poznámke som ho odzbrojila úsmevom...

Ste príliš pekný muž na to, aby ste sa tak rozčuľovali...

Mávom rukou, nasadol do auta a pridal plyn.

Šťastná, že to dopadlo tak dobre, som sa ocitla doma. O otvorení novej reštaurácie písali všetky noviny. Prisľúbila sa i miestna televízia. Naš sen, elegantná reštaurácia, je pred otvorením!

Kde si bola tak dlho, - nevrlo ma privítal manžel, len čo vstúpil do dverí. - Beháš si po salónoch, parádíš sa a ja aby som zachránil situáciu.

Neviem, o čom hovoril, myslím si však, že šikovne zakrýval svoju nervozitu.

Reštaurácia s dvesto stoličkami dvoma barmi, vyzdobená zrkadlami, akváriami so živými rybičkami, antickými svietnikmi, zeleňou a ľahkým pruženým nábytkom bude mať svoju premiéru. Pri vstupe, na okružlom stole, návštevníkom udrie do očí obrovská kytica živých kvetov a rozmanité dobroty, útočiace na ich chuťové vnemy.

Tridsaťtri zamestnancov svojim oblečením vkusne zapadalo do prostredia predovšetkým úsmevom a ochotou, ktoré som im asi tri dni s materinskou láskou a znalosťami odborničky vtíkala do hláv.

Len čo sme otvorili dvere, reštaurácia sa rýchlo naplnila

zvedavými zákazníkmi. Hosti som vítala s úsmevom a skrývavými obavami, aby večer vypálil čo najlepšie. Parádne menu ohlasovalo „Place to celebrate“, to ako „Miesto na oslavy“, a nemýlili sme sa. Potvrdil to hneď prvý večer.

Ponúkajte pitie, ak by v kuchyni boli pozadu s pripravovaním ob-

jednávok, – upozorňovala som personál. Sem- am, keď som videla, že niekto čaká dlhšie, sama som priniesla na stôl pohár vína, pozornosť majiteľov. Nezaplátiteľnú atmosféru vytvárali hudobníci. Klavirista, huslista a basista – muzikanti, ktorí iba pred pár dňami vystúpili zo zaoceánskej lode. Našich milých hostí častovali Le-

három, Straussom, valčíkmi, tan- gom, polkou, ba i čardášom. Bol to večer, aký toto mesto ešte nezažilo. Čas plynul, bežal, dá sa povedať, že letel. Hostia sa zabávali, smiech sa rozliehal a spokojnosť prítomných sa dala vyčítať nielen z ich tvárí, ale i z účov.

– Mamka, – zahrnel mi za chrbtom manželov hlas. – Ty si tu

len chodíš a usmievaš sa. Hybaj do kuchyne a rob voľačo! Potrebujeme tvoju pomoc. Minulo sa „colslov“ a každý ho žiada.

Vbehla som teda do kuchyne, opásala sa zásterou, umyla som si ruky a dala som sa do roboty. Mary už do veľkej nádoby nastrúhala sladkú kapustu, tatko pridal soli, cukru, mleté koreníe, sušené hrozienka, smotánku, trochu majonézy a ja som sa dala do miešania. Lahko, jemne, s citom som rukami kapustičku prehadzovala, aby sa príliš nepotlačila. Toto naše „colslo“, mierne pikantné, sa dalo jesť pred jedlom, s jedlom, aj po jedle. Sem- am som chutnala, či to je ono, keď tatko zavelil, aby som nespala!

– Daj ten šalát konečne! – Už, už, – odpovedám, keď vtom mi pohľad mimovoľne padol na moje ruky a prsty. Pane Bože! Skoro som zdrevenela. Spočítala som svoje nádherné červené nechty a hlava sa mi zakrútila. Nemala som ich desať, len deväť. Počítam a pozerám, či ma oči neklamú. Neklamali. Jeden krásny krvavočervený necht mi chýbal. Ostal kdesi v hromade šalátu. Ak toto poviem tatkovi, som dcérou smrti, ale to by bol ten lepší prípad. Ak mu to nepoviem a niekto z hostí ho nájde vo svojom šaláte, môžeme si zbaliť kufre a nenápadne sa vytratiť nielen z mesta, ale aj z Floridy. Ba možno aj z Ameriky. Médiá sú tu ako všade na svete neúprosné a načisto by nás zničili. Často im ide len a len o senzáciu...

– Počkaj, hneď to bude, – zúfalo volám mužovi, – daj mi ešte minútku... a s očami na stopkách prevraciam „colslov“ a prosím Pána Boha, aby ma v tejto ťažkej chvíli môjho života neopustil. Spotila som sa aj napriek tomu, že mi končeky prstov mrzli v ľadovom šaláte. Vďaka ti, Bože! Necht som našla. Krásny krvavočervený, presne taký ako tie ostatné.

– Mamka, čo si to primiešala do toho šalátu? – spýtal sa ma manžel neskôr môj manžel. – Každému akosi mimoriadne chutil a zjedli všetok. Pýtali si aj recept, tak som ich odkázal na teba.

– Lásku, tatko môj, dala som doň lásku aj s Božím požehnaním...

Kamila Strelková
www.kamilastrelkova.sk